

PETER DE GRAEF PUURT EIGEN STOKPAARDJES UIT TOPORS 'DE WINTER ONDER DE TAFEL'

THEATER

Wie het kleine niet eert...

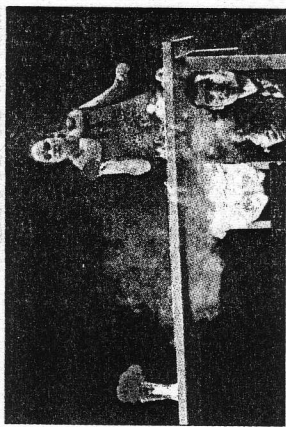
Acteur Peter De Graef schrijft doorgaans zijn eigen sprookjes. Met *De winter onder de tafel* zet hij nu voor HETPALEIS een kerstfâhig verhaal van Roland Topor naar zijn (kinder)hand. Diens mengeling van absurditeit, filosofie en gevoeligheid neemt De Graef dankbaar mee. De regie gaat alle kanten uit en werkt aanstekelijk.

Antwerpen / Van onze medewerkster Annelies De Waele

De winter onder de tafel is een originele en humoristische vertelling met happy end rond het thema van mensen die op zoek zijn naar een (h)uis. Florence verhuurt een stuk van haar flat aan Dragomir, die zijn land moest ontvluchten. Die stelt zich tevreden met een plekje onder de tafel. Hij repareert en poetst er schoenen, zingt er liedjes tegen de eenzaamheid, spreidt er zijn deken. Aan dezelfde tafel werkt Florence in koortsachtige pennentrekjes aan

een vertaling. Met haar mooie benen als meubelstuk, is het geen wonder dat Dragomir het naar zijn zin heeft. Hij de schoenen, zij de benen. De twee groeien naar elkaar toe en scheppen voor zichzelf, al is het met wat panenkoeken onder een kleine blauwe lucht, af en toe een perfecte wereld.

Maar, zoals in alle goeie sprookjes, komen een paar kwade elementen de boel verstoren. Zo klopt af en toe Florence vriendin Raymonde aan de deur. Met moederlijke bezorgdheid wil ze Florence ervan overtuigen dat "een astelzoeker in huis nemen gevaarlijk is". Florences opdrachtgever Marc is dan weer meer geïnteres-

Florence boven, Dragomir onder de tafel. (Foto Jan Van Deuren)

seerd in haar dan in haar werk. *De winter onder de tafel* behandelt subtiel nevengegevens als de tegenstelling tussen droom en werkelijkheid, de verschillende belevingen van tijd en ruimte, eenzaamheid en geborgenheid. Peter De Graef's regie vergroot alle personages - en voor kinderen werkt dit - behoorlijk uit. Dragomir is de uiterst lieve,

naïeve en gevoelige jongeman. Florence is meisjesachtig en een beetje hulpeloos maar toch alert, Raymonde bijna hysterisch, Marc hoogst arrogant, afstotelijk en zielig. Twee aan twee vertegenwoordigen ze mooi andere levenswaarden: gastvrijheid versus egoïsme en territorialumbewaking, vertrouwen versus angst, eenvoud versus materialisme.

De wereld op kindermaat ligt onder de tafel, de wereld der volwassenen ligt er ergens bovenop. Die onderlaag naar boven halen, is de kunst. Politiek en actualiteit zijn dichtbij. Wie van beide partijen de juiste kijk op de werkelijkheid heeft, is nog maar de vraag. Wie er uiteindelijk het gelukkigst is, komen we wel te weten.

Peter De Graef puurt op zijn wijze én de humoristische én de filosofische én de gevoelige kantjes uit deze tekst en vertaalt die naar de grote zaal. Zijn regie gaat vele kanten uit, is onvoorspelbaar en afwisselend. Met weinig middelen, een tafel en een deur en wat lichtknepen, gaat een hele wereld open. De acteurs mogen elk hun ding doen en doen dat behoorlijk aanstekelijk. Maar heel af en toe kon een

tekstpassage weg, zoals de hersentrobeels van die Marc waar kinderen misschien minder affiniteit mee hebben, of lijkt de inhoud wat hoog gegrepen voor de beoogde leeftijd. Die zullen wellicht liefst de romantiek en de slapstick onthouden.

En sprookje met een hoog brultsjéwoitsjédagehalte, jawel. Maar dat aspect laten we de toeschouwer liever zelf zoeken en vinden.

RECENSIE

WIE: HETPALEIS

WAT: *De Winter onder de tafel*, een sprookje voor iedereen vanaf 7 jaar, met Pepijn Lievens, Brechtje Louwaard, Kristien Van Pellicom, Tristan Versteven en David Cantens
WAAR EN WANNEER: Tot 20 januari in de grote zaal van HETPALEIS, daarna op reis. Info: 03/202.83.60, of www.hetpaleis.be

ONS OORDEEL: De Graef puurt op zijn eigenste wijze de humoristische, filosofische en gevoelige kantjes uit Topors tekst en vertaalt die, met weinig middelen, naar de grote zaal.